

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْأَخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ
الْخَبِيرُ (1)

ثنا و سپاس است برای خدا آنکه برای او است آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است
و برای او است ثنا و سپاس در آخرت. و او است نهایت هوشیار، نهایت آگاه. (1)

يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ
الْغَفُورُ (2)

می داند آنچه ورود (سورخ) می کند در زمین و آنچه بیرون می آید از آن و آنچه فرود می
آید از آسمان و آنچه بالا می رود در آن. و او است با رحم، آمرزگار. (2)

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ لَئِيْلًا يَعْرَبُ عَنْهُ مُتَقَالًا
ذَرَّةً فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ (3)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند: نه می آید به ما قیامت؛ بگو: بلی و قسم به پروردگار من البته
می آید به شما، دانای نادیده؛ نمی شود پنهان از او به سنگینی ذره در آسمان ها و نه در
زمین و نه خورد تر از این و نه بزرگتر مگر در کتاب روشن. (3)

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَىٰ إِنَّكَ لَهِمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ (4)

تا پاداش دهد آنان را که ایمان آوردند و کردند کار های شائسته. آنها برای ایشان است
آمرزش و روزی نیکی. (4)

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَىٰ إِنَّكَ لَهِمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٍ (5)

و آنانکه کوشیدند در آیت های ما ضد کنان، آنها برای ایشان است عذابی از بدترین عقوبتی
درد دهنده ئی. (5)

وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ (6)

و می بینند آنانکه داده شده اند دانش که آنچه فرود فرستاده شده به سوی تو از جانب
پروردگار تو آن حق است و می کند رهنمائی به سوی راه خدای غالب، ستوده. (6)

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْبئُكُمْ إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمْرَقٍ إِنَّا لَنُفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ (7)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند: آیا بنمائیم شما را بر مردی که خبر می دهد شما را: وقتیکه
پاش، پاش شدید کاملاً پاش، پاش؛ هر آینه شما البته در آفرینش نو باشید؟ (7)

أَفَتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ (8)

آیا بر یافته است بر خدا دروغی یا به او دیوانه گی است؟ نه، بلکه آنانکه نمی آورند ایمان به آخرت در عذاب و گمراهی دور اند. (8)

أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَ مَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ ۗ إِنَّ نَشْأُ نَحْصِفُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطُ عَلَيْهِمْ كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ (9)

آیا پس ندیدند به سوی آنچه میان دست های ایشان (پیش روی ایشان) است و آنچه پشت سر ایشان است از آسمان و زمین؟ اگر بخواهیم ما فرو بریم به ایشان زمین را یا پرتاب کنیم بر ایشان پارچه از آسمان. هر آینه در این البته نشانه ئی است برای هر بنده خالصانه رجوع کننده (به خدا) را. (9)

وَ لَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا ۖ صَلَّىٰ يَجِبَالُ أُوبَىٰ مَعَهُ وَ الطَّيْرَ صَلَّىٰ وَ أَنَا لَهُ الْحَدِيدَ (10)

و البته به یقین دادیم ما داود را از جانب ما نعمتی؛ ای کوه ها هم آواز شوید با او و پرنده گان را؛ و نرم کردیم ما برای او آهن را. (10)

أَنْ أَعْمَلُ سَبْعَ عَتٍ وَ قَدَّرُ فِي السَّرْدِ صَلَّىٰ وَ أَعْمَلُوا صَالِحًا صَلَّىٰ إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (11)

آنکه بساز زره ها و اندازه کن به دقت در حلقه های زره؛ و کنید کار شائسته؛ هر آینه من به آنچه می کنید بینا هستم. (11)

وَ لِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ غُدُوها شَهْرٌ وَ رَوَاحَهَا شَهْرٌ صَلَّىٰ وَ أَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَطْرِ صَلَّىٰ وَ مِنَ الْجِنَّ مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ صَلَّىٰ وَ مَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ (12)

و برای سلیمان شمال را، سیر اول روز آن ماهی و سیر آخر روز آن ماهی (یک ماه)؛ و جاری ساختیم ما برای او چشمه مس؛ و از جن کسی را که کار می کند میان دست های (پیش) او به اجازه پروردگار او؛ و کسی که سرکشی می کند از ایشان از فرمان ما می چشانیم ما او را از عذاب آتش شعله ور. (12)

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرِبٍ وَ تَمَثِيلٍ وَ جِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَ قُدُورٍ رَاسِيَتٍ ۗ أَعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا ۗ وَ قَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشُّكُورُ (13)

می کنند برای او آنچه می خواست، (می ساختند) از معبد ها و مجسمه ها و کاسه ها مانند حوض ها و دیگ های بزرگ ثابت. به جا آورید ای خانواده داود سپاس گذاری را. و اندکی از بنده گان من سپاس گذارند. (13)

فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ ۖ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَاتَهُ صَلَّىٰ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتْ الْجِنَّ أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ (14)

پس چون مقرر کردیم ما بر او مرگ را، نداد نشان ایشان را بر مرگ او مگر حیوان زمین می خورد عصای او را؛ پس چون افتاد واضح شد جن را آنکه اگر بودند می دانستند نادیده را نمی ماندند در عذاب خوار کننده. (14)

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ ءَايَةٌ ۖ صَلَّىٰ جَنَّاتٍ عَنْ يَمِينٍ وَ شِمَالٍ صَلَّىٰ كُلُوا مِنْ رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَ اشْكُرُوا لَهُ ۗ

بَلَدَةٌ طَيِّبَةٌ وَ رَبُّ غَفُورٌ (15)

البته به یقین بود برای (قوم) سبا در جای های ماندن ایشان نشانه؛ دو بوستان از جانب راست و چپ؛ (گفتیم) بخورید از روزی پروردگار خویش و سپاس گذاری کنید برای او. شهری پاکیزه و پروردگار آمرزنده. (15)

فَاعْرَضُوا فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَ بَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِيْ اُكْلٍ حَمِطٍ وَ اَثَلٍ وَ شَيْءٍ مِّنْ سِدْرٍ قَلِيْلٍ (16)

پس رو گردانیدند پس فرستادیم ما بر ایشان سیل (ویرانگر) بند و عوض کردیم ایشان را بوستان های شان را با دو بوستان دارای میوه های تلخ، بد مزه و درخت های شوره گز و چیزی از درخت کنار کمی. (16)

ذٰلِكَ جَزَيْنٰهُمْ بِمَا كَفَرُوْا۟ ۗ وَ هَلْ نُجَازِيْ۟ۤ اِلَّا الْكٰفِرَ (17)

این سزا دادیم ما ایشان را به سبب آنکه نامعتقد شدند؛ و آیا سزا می دهیم ما مگر ناسپاس را؟ (17)

وَ جَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَ بَيْنَ الْقَرْيَ الْتِي بَرَكْنَا فِيْهَا قَرْيَ ظَهْرَةً وَ قَدَرْنَا فِيْهَا السِّيْرَۙ سِيْرًا فِيْهَا لِيَالِي وَ اَيَّامًاۙ اٰمِنِيْنَ (18)

و ساختیم ما میان ایشان و میان شهری آنکه برکت نهادیم ما در آن، شهری نمایان (نزدیک) و مقرر کردیم در آنها سفر را؛ (گفتیم) سیر و سفر کنید در آنها شب ها و روز ها با امن و امان. (18)

فَقَالُوْا رَبَّنَا بَعْدَ بَيِّنٍ اَسْفَارْنَا وَ ظَلَمُوْا۟ۤ اَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ اَحَادِيْثَ وَ مَزَقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍۙ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبّٰرٍ شٰكُوْرٍ (19)

پس گفتند: پروردگار ما دوری پیدا کن میان سفر های ما و ستم کردند نفس های خود را پس ساختیم ما ایشان را سخنان و پاش، پاش ساختیم ایشان را همه پاش، پاش. هر آئینه در این البته نشانه ها است برای هر شکیبای سپاس گذار. (19)

وَ لَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ اِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوْهُۙ اِلَّا فَرِيْقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ (20)

و البته به یقین راست کرد بر ایشان شیطان اندیشه خود را پس پیروی کردند او را مگر گروهی از ایمان آورنده گان. (20)

وَ مَا كَانَ لَهُۥ عَلَيْهِمْ مِّنْ سُلْطٰنٍۙ اِلَّا لِنَعْلَمَۙ مَنْ يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِۙ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِيْ شٰكٍۙ وَ رَبُّكَ عَلِيْمٌۙ كُلِّ شَيْءٍ حٰفِيْظٌ (21)

و نبود برای او بر ایشان از تسلط مگر تا بدانیم چه کسی ایمان می آورد به آخرت از کسی که او است از آن در شک. و پروردگار تو بر همه چیز نگهبان است. (21)

قُلْ اَدْعُوْا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِۙ لَا يَمْلِكُوْنَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَ لَا فِي الْاَرْضِ وَ مَا لَهُمْ فِيْهِمَا مِنْ شِرْكٍَۙ وَ مَا لَهُۥ مِنْهُمْ مِّنْ ظٰهِرٍ (22)

بگو: بخوانید آنان را که گمان کردید از غیر خدا؛ ندارند چیزی به وزن ذره در آسمان ها و نه در زمین و نیست برای ایشان در آنها از شرکتی و نیست برای او (خدا) از ایشان از یاری دهنده. (22)

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُمْ حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَنِ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ (23)

و نمی دهد منفعت شفاعت نزد او مگر برای کسی اجازه داده برای او. تا آنکه وقتیکه هراس دور کرده شد از دل های ایشان گفتند: چه چیز فرمود پروردگار شما؟؛ گفتند: حق را؛ و او است بلند مرتبه، بزرگوار. (23)

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ وَ إِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًىٰ أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (24)

بگو: چه کسی روزی می دهد شما را از آسمان ها و زمین؟؛ بگو: خدا؛ و هر آینه ما یا تنها شما البته بر هدایتیم یا در گمراهی آشکار. (24)

قُلْ لَا نُسْئَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْئَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ (25)

بگو: نمی شوید پرسیده از آنچه گناه کردیم ما و نمی شویم پرسیده ما از آنچه شما می کنید. (25)

قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَ هُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ (26)

بگو: می کند جمع میان ما پروردگار ما باز می کند داوری میان ما به حق و او است داور دانا. (26)

قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ ۖ بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (27)

بگو: بنمائید مرا آنان را که لاحق ساختید با او شریکان؛ نه چنین است. بلکه او است خدا، است غالب، نهایت هوشیار. (27)

وَ مَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَ نَذِيرًا وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (28)

و نفرستادیم ما ترا مگر کاملاً برای مردم مژده دهنده و بیم دهنده ولیکن بسیاری مردم نمی دانند. (28)

وَ يَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ (29)

و می گویند: چه وقت است این وعده اگر هستید شما راستگویان؟ (29)

قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَجِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَ لَا تَسْتَفْتِمُونَ (30)

بگو: برای شما است وقتی تعیین شده ئی روزی که نه تأخیر گرفته می توانید از آن ساعتی و نه به پیش انداخته می توانید. (30)

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَ لَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ ۖ وَ أَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ

مَوْفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ (31)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند: هرگز نمی آوریم ایمان به این قرآن و نه به آنکه میان دو دست او (پیش از آن) است. و اگر ببینی چون ستم گاران ایستاده کرده اند نزد پروردگار ایشان بر می گرداند بعضی ایشان به سوی بعضی سخن را، می گوید آنانکه ناتوان کرده شده بودند برای آنانکه تکبر کردند: اگر نمی بودید شما البته می بودیم ما ایمان آورنده گان. (31)

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا - أَمْ نَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ مَلِي بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ (32)

گفتند آنانکه تکبر کردند برای آنانکه ناتوان کرده شده بودند: آیا ما باز داشتیم شما را از هدایت بعد و قتیکه آمد به شما؟! بلکه بودید شما بدکاران. (32)

و قَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَ النَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَ نَجْعَلَ لَهُمْ - أَنْدَادًا وَ أَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأُوا الْعَذَابَ وَ جَعَلْنَا الْأَعْلَلَ فِي - أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (33)

و گفتند آنانکه ناتوان کرده شده بودند برای آنانکه تکبر کردند: بلکه دسیسه شب و روز چون امر می کردید ما را آنکه نامعتقد شویم به خدا و مقرر کنیم برای او همتایان. و پنهان کردند پشیمانی را چون دیدند عذاب را و بیندازیم ما زنجیر ها را در گردن های آنانکه نامعتقد شدند. آیا سزا داده می شوند مگر آنچه بودند می کردند؟ (33)

وَ مَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ (34)

و فرستادیم ما در شهری از بیم دهنده (پیغمبری) مگر گفتند ثروتمندان آن: هر آینه ما به آنچه فرستاده شدید شما، به آن نامعتقدان هستیم. (34)

وَ قَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَ أَوْلَادًا وَ مَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ (35)

و گفتند: ما بیشتر هستیم در دارائی و اولاد ها و نیستیم ما از عذاب شده گان. (35)

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَ يَقْدِرُ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (36)

بگو: هر آینه پروردگار من می کند فراخ روزی را برای کسی که می خواهد و تنگ می سازد ولیکن بسیاری مردم نمی دانند. (36)

وَ مَا أَمْوَالُكُمْ وَ لَا أَوْلَادُكُمْ بِآلَتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ - إِلَّا مَنْ ءَامَنَ وَ عَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَ هُمْ فِي الْعُرْفَاتِ ءَامِنُونَ (37)

و نیست دارائی شما و نه اولاد های شما آنچه نزدیک سازد شما را نزد ما (در) منزلت و نزدیکی مگر کسی که ایمان آورد و کرد کار شائسته پس آنها برای ایشان است پاداش دو چند به سبب آنچه کردند و ایشان در طبقات بالا در امن و امان باشند. (37)

وَ الَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَىٰ نِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ (38)

وآنانکه می کنند کوشش در (رد) آیت های ما ناتوان کننده گان، آنها در عذاب حاضر کرده می شوند. (38)

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُمْ وَ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَ هُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ (39)

بگو: هر آینه پروردگار من می کند فراخ روزی را برای کسی که می خواهد از بنده گان خود و تنگ می سازد برای او. و آنچه خرج کردید از چیزی پس او می کند عوض آن را؛ و او است بهترین روزی دهنده گان. (39)

وَ يَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَىٰ نِكَةَ أ هَىٰ وَ لَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ (40)

و روزی که می کند جمع ایشان را همه یکجا باز می گوید برای فرشته گان: آیا اینها تنها شما را بودند می پرستیدند؟ (40)

قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيْنَا مِنْ دُونِهِمْ ص لَىٰ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ ص أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ (41)

گفتند: پاکی است ترا، تو سرپرست مائی از غیر ایشان؛ بلکه بودند می پرستیدند جن را؛ بسیاری ایشان به آنها ایمان آورده بودند. (41)

فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَ لَا ضَرًّا وَ نَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابِ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تَكْذِبُونَ (42)

پس امروز نمی تواند بعضی شما برای بعضی منفعتی و نه زیانی و می گوئیم برای آنانکه ستم کردند: بچشید عذاب آتش، آنکه بودید شما به آن دروغ نسبت می کردید. (42)

وَ إِذَا تَنَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانُوا يَعْبُدُ آبَاؤَكُمْ وَ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرَىٰ وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ (43)

و وقتی که خوانده شود بر ایشان آیت های ما روشنی کننده، گفتند: نیست این مگر مردی که می خواهد آنکه باز دارد شما را از آنچه است می پرستند پدران شما و گفتند: نیست این مگر دروغی بر بافته شده. و گفتند آنانکه نامعتقد شدند برای حق چون آمد به ایشان: نیست این مگر جادوی آشکاری. (43)

وَ مَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا ص وَ مَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ (44)

و ندادیم ما ایشان را از کتاب ها می خوانند آن ها را؛ و نه فرستادیم ما به سوی ایشان پیش تو از بیم دهنده ئی. (44)

وَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَ مَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي ص فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ (45)

و به دروغ نسبت کرد آنان از پیش ایشان و نه رسیدند یک دهم آنچه دادیم ما ایشان را پس به دروغ نسبت کردند پیغمبران مرا؛ پس چگونه بود نا خوشنودی؟ (45)

قُلْ إِنَّمَا أَعْظَمُكُمْ بِوَاحِدَةٍ صلى أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مِثْلَىٰ وَفَرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُونَ مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ (46)

بگو: جز این نیست که پند می دهم شما را به یک پند؛ آنکه برخیزید برای خدا دو، دو و یک، یک باز تأمل کنید. نیست به همنشین شما از دیوانه گی. نیست او مگر بیم دهنده ئی برای شما میان دست ها (پیش از) عذاب سخت. (46)

قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ صلى إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ صلى وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ (47)

بگو: آنچه سؤال کرده باشم شما را از مزدی پس آن برای شما است؛ نیست مزد من مگر بر خدا؛ و او بر همه چیز گواه است. (47)

قُلْ إِنْ رَبِّي يَفْزِفُ بِالْحَقِّ عَٰلَمُ الْعُيُوبِ (48)

بگو: هر آئینه پروردگار من می زند به حق (باطل را)، دانای نادیده ها. (48)

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَ مَا يُبْدِي الْبَاطِلُ وَ مَا يُعِيدُ (49)

بگو: آمد حق و نمی کند آفرینش نو باطل و نه دوباره می آفریند. (49)

قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي صلى وَ إِنْ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحَىٰ - إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ (50)

بگو: اگر گمراه شدم پس جز این نیست که گمراه می شوم بر نفس خود؛ و اگر راه یافتم پس به سبب آن است که وحی می فرستد به سوی من پروردگار من. هر آئینه او است شنوای نزدیک. (50)

وَ لَوْ تَرَىٰ - إِذْ فَرَعُوا فَلَا قَوْتَ وَ أَخَذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ (51)

و اگر ببینی چون مضطرب شدند پس نباشد رهائی و گرفته شدند از جای نزدیک. (51)

وَ قَالُوا - ءَأَمَنَّا بِهِ وَ أَنَّىٰ لَهُمُ التَّنَٰوُسُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ (52)

و گفتند: ایمان آوردیم ما به آن (حق) و چطور باشد برای ایشان به دست آوردن (ایمان) از جای دور. (52)

وَ قَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ صلى وَ يُفْزِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ (53)

و به یقین نامعتقد شدند به آن (حق) از پیش؛ و می زنند به نادیده از جای دور. (53)

وَ حِيلَ بَيْنَهُمْ وَ بَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُرِيبٍ (54)

و جدائی افکنده شده میان ایشان و میان آنچه آرزو می کنند مانند آنچه کرده شده به گروه های مثل ایشان از پیش. هر آئینه ایشان بودند در شک، شک انداز (دو دل). (54)